

CHƯƠNG MUỖI SÁU

QUỲNH HOA TAM NƯƠNG

Du Bội Ngọc bất kể phương hướng, chạy tuôn ra ngoài đồng trống lẫn lộn, vùng vẫy trên nền đất cát nóng bỏng.

Y phục trên người chàng đều rách bươm ra, chân thân xây xước vết trầy.

Nhưng chàng hình như không hề cảm thấy, vì một chút đau đớn của xác thịt bên ngoài, làm sao so sánh được cái thống khổ phát sinh từ trong linh hồn.

Chưa từng đắm mình trong cảnh ngộ đó, tất không làm sao tưởng tượng nổi cái thống khổ tột cùng đó.

Thậm chí chàng đâm cả đầu vào núi đá, máu từ những lỗ thủng xối ra ướt đầm khắp da đầu.

Tay chàng cào, đâm xước cả da ngực ... nhưng tất cả mấy hành động của chàng đều vô dụng. Tai chàng không ngớt vang lên câu nói của Cơ Linh Phong :

- “Khi nào sự đau đớn làm người không chịu nổi, người cứ tùy tiện quay về đây ... người lập tức được giải thoát”.

Giải thoát! Giải thoát!

Hai tiếng nói đơn giản ấy, cho đến bây giờ Du Bội Ngọc mới hiểu được thâm thúy cái ý nghĩa của nó.

Bao nhiêu sự giày vò của thể xác vừa qua, chàng chỉ mong ở một sự giải thoát mà thôi.

Và bây giờ... bây giờ thì chàng hết chịu đựng nổi nữa rồi. Dù phải bán đi thể xác mình, bán cả linh hồn của mình, hay bán tất cả những cái gì có được để đổi lại một sự giải thoát, chàng cũng bán nốt mà bất cần hậu quả thế nào!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Cơ Linh Phong, Du Bội Ngọc như một con trâu điên say nắng hồng học quay trở lại.

- Hay quá, rốt cuộc thì người cũng bị chúng ta tìm được!

Một giọng cười trong vắt vang lên và liền theo đấy ba bóng người thon thon, nhẹ nhàng như ba cánh én vụt lướt ra chen mất lối đi.

Không cần nhìn mặt họ, chỉ cần nhìn ba chiếc nón tời đen nhánh dưới ánh mặt trời, Du Bội Ngọc cũng nhận ngay ra họ là “Quỳnh Hoa Tam Nương Tử”.

Nhưng bây giờ, đối với Quỳnh Hoa Tam Nương Tử, Du Bội Ngọc không còn chút gì cảm thấy sợ hãi, đôi mắt đỏ long lên vì gân máu, chàng rít lên :

- Xê ra! Xê ra cho ta đi!

Nhìn thấy dáng sắc của chàng, Quỳnh Hoa Tam Nương Tử mặt không khỏi cùng lộ sắc lạ lùng.

Ba chị em nhìn nhau một thoáng và Thiết Hoa Nương nhú mày lên tiếng :

- Một trang mỹ nam tử như thế, sao bỗng dưng biến thành như dã thú?

Nàng chưa dứt lời, Du Bội Ngọc đã xông xộc xông qua.

Tuy sức mạnh của chàng lúc ấy vô cùng, nhưng chỉ là thứ sức mạnh phát xuất từ bản ngã, một sức mạnh của dã thú không hơn không kém.

Chàng quên đi cả phương thức sử dụng nội lực một cách khéo léo hơn.

Do đó, Thiết Hoa Nương chỉ cần khễ ngay chân ra, Du Bội Ngọc đã ngã chúi nhủi về phía trước.

Ngân Hoa Nương lập tức dậm chân lên sống lưng chàng kinh ngạc :

- Cái gã này cho đến võ công cũng quên tuốt!

Kim Hoa Nương nói tiếp :

- Hay là Hương Hồn đã nhìn lầm, gã này không phải là hấn?

Thiết Hoa Nương lắc đầu :

- Khuôn mặt này thì không thể nào nhìn lầm được. Có điều là khi Hương Hồn gặp hấn, tuy nhìn ra thần sắc hấn hơi khác thường, đến đối Hương Hồn phóng tín hiệu lên, gã này cũng chẳng hay biết, nhưng chưa có tác tộ như bây giờ.

Du Bội Ngọc không ngớt lăn lộn, vùng vẫy, tay chân chồi đập, miệng rên rĩ :

- Van ... van các cô ... thả tôi ra ...

Ngân Hoa Nương cười lại :

- Người tưởng là ta có thể tha cho người à?

Du Bội Ngọc lại rên rĩ :

- Các người không chịu thả tôi, thả giết tôi đi là hơn!

Kim Hoa Nương thở dài :

- Người làm sao biến đổi ra như thế, phải chăng đã trúng phải chất độc gì?

Du Bội Ngọc lại rên rĩ :

- “Cực Lạc Hoàn” ... “Cực Lạc Hoàn”! Trời ơi, van các người cho tôi một viên “Cực Lạc Hoàn”!

Kim Hoa Nương trố mắt :

- Cái chi là “Cực Lạc Hoàn”?

Du Bội Ngọc nói như người trong cơn sáng :

- Cái chi tôi cũng bằng lòng cả! Tôi bằng lòng làm nô lệ của nàng, tôi đi giết chết La Tử Lương ngay ...

Thần trí chàng gần như hoàn toàn mê loạn, không còn phân biệt ai là ai!

Kim Hoa Nương không khỏi rúng động :

- Quả lợi hại cho thứ “Cực Lạc Hoàn”, có thể khiến một con người quật cường dễ dàng cúi đầu chịu nô lệ cho kẻ khác. Ta thật nghĩ chẳng ra cái mà gọi là “Cực Lạc Hoàn” là cái chi?

Thiệt Hoa Nương nhú mày ngẫm nghĩ một lúc :

- Bất luận thế nào, chúng ta cứ mang hấn đi rồi sẽ nghĩ sau!

Ngón tay nàng nhẹ búng lên thành tiếng, lập tức từ những triền núi gần đấy, có mấy thiếu nữ vận quần áo chên hiện ra ...

Trên tay họ cầm sẵn một chiếc túi da màu xám, không mấy chốc, họ đã nhét gọn Du Bội Ngọc vào trong.

Không hiểu chiếc túi được dệt bằng một loại tơ chi mà vô cùng kiên cố, Du Bội Ngọc dù bên trong đâm đá lung tung, hét la gào thét, cũng vô phương thoát ra được.

Tất nhiên Cơ Linh Phong không sao ngờ được Du Bội Ngọc có thể bị người nhốt kín vào túi. Bằng chẳng vậy, dù có phải bỏ, hấn Du Bội Ngọc cũng ráng bò trở về!

Kim Hoa Nương nhú mày dăm chiêu :

- Xem cách trúng độc của hấn thật là lạ, không hiểu phải giải bằng cách nào, và trong giang hồ có ai biết được cách giải nó chẳng?

Thiệt Hoa Nương cười lạnh :

- Cho đến chúng ta cũng bó tay thì trên đời này còn có ai có thể giải nổi?

Kim Hoa Nương cau mặt :

- Không lẽ chúng ta cứ đứng ỳ ra mà nhìn hấn như thế à?

Ngân Hoa Nương lạnh lùng :

- Đại tỷ đừng quên hấn là kẻ thù của ta. Dù cho hấn không trúng độc chúng ta cũng phải giết hấn. Tại sao lại cứu hấn chứ?

Kim Hoa Nương không dẫn được tiếng thở dài :

- Tuy hấn là kẻ thù của ta, nhưng thấy hấn như thế cũng đáng tội nghiệp!

Thiệt Hoa Nương cười mỉa :

- Đại tỷ thật là người đa tình, nhưng sự đa tình của tỷ e rằng không đúng chỗ!

Kim Hoa Nương không giận mà mỉm cười :

- Tiểu muội tưởng rằng ta làm như thế là cho ta à?

Thiệt Hoa Nương cười đáp :

- Không vì tỷ tỷ, chẳng lẽ lại vì tôi?

Kim Hoa Nương gật đầu :

- Muội muội đoán trúng đó! Ta thật vì muội muội đấy!

Da mặt Thiết Hoa Nương vụt ửng hồng lên, nàng cắn nhẹ lấy vành môi :

- Ở ... ở ...! Cho đến cái tên của hần tôi còn chẳng biết, đại tỷ ...

Da mặt nàng vụt thêm đỏ hồng, Thiết Hoa Nương bỏ lửng câu nói và đột nhiên quay ngoắt người chạy lảng nơi khác.

Một cỗ xe hoa lệ vừa vạn lướt tới, đám thiếu nữ áo chên vội khiêng túi người đặt lên xe.

Quỳnh Hoa Tam Nương Tử mỗi người trèo lên lưng ngựa cùng giục ngựa dong xe vượt dặm dài ...

X

Đoàn xe ngựa trực chỉ về Nam, băng qua đất Ngạc vào vùng đất Xuyên và bảy giờ đang trên lộ trình vào đất lãnh.

Trên đường dài, Du Bội Ngọc không ngớt vùng vẫy thét la, sự thống khổ dày vò khiến cho chàng gần như chết đi sống lại.

Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng những không ngược đãi mà thậm chí chăm sóc chàng từng li từng tí.

Cô gái cứng cỏi ngang bướng Thiết Hoa Nương, bây giờ đầu mày cuối mắt đã đượm vẻ ưu tư, biếng nói biếng cười.

Kim Hoa Nương thừa hiểu là cô ả đang vì chàng mà âm thầm lo lắng.

Ngân Hoa Nương trái lại không ngớt mĩa mai rồi châm chọc :

- Đại tỷ xem tam muội đó, người ta đã mấy lần muốn giết thế mà trái lại đi yêu người ta!

Kim Hoa Nương cười giả lả :

- Tam muội bình thường cao ngạo, xem đàn ông trong thiên hạ rẻ như bèo. Ta đang lo lắng cho nàng suốt đời chẳng lấy được ai, bây giờ bỗng nhiên nàng tìm được một ý trung nhân cho mình, chúng ta phải mừng cho tam muội mới phải!

Ngân Hoa Nương lắc đầu không phục :

- Nhưng hần là kẻ thù của chúng ta kia mà!

Kim Hoa Nương mỉm cười :

- Chỗ nào gọi rằng thù, hần với chúng ta chưa có chuyện gì đáng gọi là thâm thù cả. Huống hồ, nếu sau này hần chịu làm em rể của chúng ta rồi thì thù đổi thành thân đâu mấy chốc!

Ngân Hoa Nương làm thinh trong giây lát rồi bật cười :

- Tiểu muội không hiểu do đâu mà tam muội phải lòng hần?

Kim Hoa Nương đáp :

- Hắn không những là một trang mỹ nam tử đẹp khác thường mà võ công lại quán tuyệt hơn người. Một thanh niên như thế, còn ai lại chẳng thích, huống hồ tam muội lại đang lúc tuổi xuân phơi phới nhựa tình?

Ngân Hoa Nương mím môi làm thinh, giục ngựa bỏ đi.

Đoàn người ngựa tuy rằng hành tung kỳ bí, nhưng Quỳnh Hoa Tam Nương Tử là những kẻ rất biết vung tiền.

Và “tiền” quả nhiên là vạn năng trên trần thế, đã mấy ai chẳng cúi đầu cung kính trước mãnh lực của hoàng kim?

Do đó cuộc hành trình của họ thật là suôn sẻ.

Sau khi vượt qua Trường Giang, về đêm họ không cần phải mượn khách sạn nghỉ ngơi như đoạn lộ trình qua. Vì dọc đường, những nhà phú hộ đều sẵn sàng mở rộng cửa, ân cần tiếp đãi họ.

Điều đó, đủ chứng tỏ thế lực của Thiên Tâm Giáo đã bành trướng ngấm ngấm đến vùng Giang Nam và những tay phú gia bá hộ kia đều là đệ tử trong bản giáo.

Và điều làm cho chị em Kim Hoa Nương vui nhất là sự đau đớn của Du Bội Ngọc dần dần thuyên giảm, đã có lúc hắn ngủ thật ngon lành.

Các nàng làm sao hiểu được rằng, độc tánh của “Phù Dung Hoa” tuy lợi hại nhưng chỉ cần cố gắng chịu đựng trong một khoảng thời gian mà không một ai chịu đựng nổi độc tánh sẽ tự nhiên giảm nhẹ dần.

Chỉ vì không một ai biết được cách thức để nhờ người giúp sức chống ngăn, nên trong vạn người chưa có một ai chịu đựng nổi khoảng thời gian bị dày vò thống khổ đó.

Giá như Du Bội Ngọc không bị đám Quỳnh Hoa Tam Nương Tử theo đuổi như đòi bám lấy xương, thì bây giờ chắc hẳn chàng đã sa vào cảnh trầm luân trong bầy ma túy của Cơ Linh Phong đang giương sẵn.

Thấy chàng đã bình phục dần dần, Thiết Hoa Nương không khỏi hờn hờ nét hoa dung. Nhưng Ngân Hoa Nương trái lại, sắc diện càng lúc thêm âm trầm hình như giữa nàng và Du Bội Ngọc có mối thù không thể giải.

Du Bội Ngọc ngày càng thêm tỉnh táo, nhưng như vừa trải qua một cơn bệnh trầm kha, chẳng còn lấy một chút khí lực.

Nghĩ đến cơn nguy hiểm trải qua, suýt nữa chàng bị rơi vào vạn kiếp khổ luân không phương góc dậy, mồ hôi lạnh không khỏi rướm rướm da lưng.

Phúc họa của cuộc đời, quả chỉ sơ xích ở đường tơ kẽ tóc.

Tuy nhận thấy nhóm Quỳnh Hoa Tam Nương Tử đối đãi với mình một mực chu đáo ân cần, nhưng Du Bội Ngọc vẫn không ngớt ngay ngáy phập phồng trong dạ,

không hiểu với lối hành sự nguy dị khó lường của ba chị em, đang dự tính những gì cho số phận chàng?

Qua khỏi vùng đất Xuyên, một ngày nọ, đoàn người đặt chân vào thị trấn Tang Bình.

Thị trấn tuy không to, nhưng phố xá rất chỉnh tề khang trang, chợ búa phần hoa rất mực.

Người qua lại trên đường phố, thấy ba chị em Quỳnh Hoa Tam Nương Tử kên kiệu giục ngựa vào thành, không ai khỏi dừng chân chú mắt.

Đường đi mỗi lúc thêm đông, ba chị em phải xuống ngựa dẫn bộ, thấy mọi người ánh mắt nhìn ba người như si dại, Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng tránh khỏi hổn hờ tự hào.

Ngân Hoa Nương vụt vờ vai một người đang đứng bên đường nhìn mình, nhoẻn miệng cười tình :

- Đại ca có phải là người cư ngụ tại thị trấn Tang Bình này không?

Gã nọ nghe như cả người mình vụt mềm nhũn ra, nhìn thấy bàn tay muôn muốt của người đẹp vẫn để yên trên bờ vai mình, không sao dẫn được háo hức, len lén quay đầu xuống ngửi nhẹ vài hơi, đôi mắt láo liên tống tình :

- Vâng, phải, phải!

Ngân Hoa Nương như không hề hay biết bàn tay mình bị người hôn lén, nụ cười trên môi càng nở ngọt ngào :

- Vạy thì đại ca chắc biết Mã Hủ Thiên ở đâu chứ?

Nghe đến tên Mã Hủ Thiên, gã nọ như vừa bị ngọn roi quật mạnh vào da thịt, vội ngay người đổi sang thái độ e dè :

- Té ra cô nương là khách quý của Mã đại gia, ở phía trước đây thôi, qua khỏi con đường này, quẹo tay trái, có một ngôi nhà to cửa sơn son là nơi đó!

Ngân Hoa Nương chồm chớp mắt và bỗng ghé sát mặt bên tai hắn, miệng mỉm cười :

- Sao lại sợ Mã Hủ Thiên thế? Nếu có can đảm, đêm nay đại ca đến tìm tôi, tôi đợi ...

Nàng bỏ lửng câu nói bằng cách thổi phù một hơi nhẹ vào lỗ tai hắn và khúc khích cười.

Gã nọ nghe như hồn mình đang chơi với trên từng mây, ấp a ấp úng:

- Tôi ... tôi chẳng dám!

Ngân Hoa Nương véo nhẹ vào má hắn, mắng yêu :

- Đàn ông gì mà vô dụng thế?

Gã đàn ông tròn mắt nhìn sững theo ba nàng bằng hoàng ngậy ngất tựa như vừa trải qua một cơn mộng liêu trai, tay sờ lấy má còn tăng tăng vết nhéo vì bàn tay của người đẹp, miệng lẩm bẩm lấy mình :

- Lão chết dịch Mã Hủ Thiên, bao nhiêu của quý đều về tay lão hưởng hết, ông đây ...

Đột nhiên gã nghe khuôn mặt mình đang tăng tăng vọt chuyển thành nhức nhối, bên má sưng múp lên như quả táo, lỗ tai lại như muôn ngàn mũi kim châm chích, đau đốn vô ngần.

Quá đau lại thêm quá khiếp, gã lăn lộn trên mặt đất và la hét như heo bị chọc tiết.

Từ xa xa, nghe tiếng kêu la thảm thiết của hắn, Kim Hoa Nương lắc nhẹ đầu :

- Nhị muội hại hắn như thế để làm gì?

Ngân Hoa Nương cười lạnh :

- Cái thứ “dê xồm” đó, không cho chúng một bài học chẳng được! Đại tỷ đổi thành một kẻ nhân từ hồi nào thế? Không lẽ định sửa soạn làm một cô dâu ngoan ngoãn của nhà họ Đường à?

Kim Hoa Nương biến sắc làm thinh, lăm li đi trước.

Phía trước mặt nàng sừng sững hiện lên một bức tường cao vọt, trước khung cửa to sơn son đỏ chói, vài tên vô lại hạ lưu đang ngồi chồm hổm trong cuộc đổ đên, bên cạnh hai con thạch sư.

Ngân Hoa Nương vội lướt tới, phóng chân đá bay một gã văng bắn vào một xó.

Mấy gã còn lại vừa giận vừa kinh, cùng hét lên nhảy phắt dậy, chồn vờn định xốc tới ăn thua.

Nhưng Ngân Hoa Nương liếc nhìn họ cười thật dịu :

- Xin hỏi các đại ca, đây có phải là nhà của Mã đại gia không?

Nụ cười tiêu hồn của nàng làm cho cơn giận của đám người lỗ mãng vọt hạ xuống ngay. Đôi mắt chúng không ngớt lăn lộn xoay tròn lên từng đường cong trên cơ thể của ba nàng.

Một tên trong bọn cười nham nhở :

- Ta cũng họ Mã, cũng là Mã đại gia đây! Cô em tìm ta có chuyện gì?

Ngân Hoa Nương cười rạng rỡ :

- Cái khuôn mặt này hình như không phải mà?

Bàn tay nàng theo câu nói đó sờ nhẹ lên khuôn mặt ngựa của gã.

Gã nọ vừa choàng miệng định hôn, chẳng ngờ Ngân Hoa Nương đã xoay tay tát mạnh khiến gã xiểng liểng văng tuốt ra sau.

Những tên còn lại giận dữ, quát thét nhảy xổ tới.

Ngân Hoa Nương bật cười lạnh lạnh :

- Ta chẳng có chuẩn bị đi làm dâu hiền của ai, thì lòng lang tay độc một chút cũng chẳng sao!

Tất nhiên, câu nói ấy nàng cốt mỉa Kim Hoa Nương và ... giận cá chém thớt, không may cho đám đại hán nọ tự xưng bị “lãnh đủ”, tên nào tên nấy bị nàng đánh cho bêu đầu sứt trán, té chạy bỏ càn.

Kim Hoa Nương quá giận, cứ nhếch môi cười lạnh, mặc cho nàng hành động chẳng cần khuyển ngăn.

Đột nhiên có tiếng người rống lên giận dữ :

- Lũ chết bầm, tên khốn nạn nào dám náo loạn trước cửa nhà ông thế?... Có dừng tay lại tất cả hay không?

Từ trong nhà, một đại hán, áo gấm màu đỏ bệ vệ bước ra, xung quanh có bảy tám tên tráng đinh tiền hô hậu ủng.

Ngân Hoa Nương hất mặt cười thật lạnh :

- Chà, tưởng đâu là ai, té ra Mã đại gia, thật là uy phong lẫm liệt!

Bảy tám tên tráng đinh trừng mắt định xốc lên gây sự, nhưng Mã Hủ Thiên vừa nhìn thấy ba nàng, mặt vùng đỏ sặc, quỳ ngay nơi ngưỡng cửa cung kính vái chào :

- Xuyên Bắc phân đà, đệ tử Mã Hủ Thiên, không hay ba vị hương chủ giá lâm để ra xa nghinh đón, tội thật đáng chết. Xin ba vị hương chủ dung thứ!

Ngân Hoa Nương hầm hầm nhích tới :

- Mã đại gia còn nhận ra chị em chúng tôi à? May mà Mã đại gia ra sớm, bằng không các anh em thủ hạ của Mã đại gia đây đánh chết chúng tôi rồi còn gì?

Mã Hủ Thiên biết rõ là chính nàng đánh bọn thuộc hạ của mình chạy lui như chuột, thế mà nói trái lại là bị chúng đánh. Nhưng cái sợ đã làm gã tháo mồ hôi lạnh, còn đâu dám nói năng biện bạch, chỉ còn cách giả lả gượng cười :

- Đám súc sanh này thật đáng chết. Đệ tử sẽ trừng phạt thật nặng tội của bọn chúng.

Kim Hoa Nương tiến lên can thiệp :

- Chuyện cũng chẳng có gì, Mã đại chủ tha cho họ vậy! Phiền Mã đại chủ lo cho chúng tôi một chỗ thật thanh tịnh nghỉ ngơi vì trong xe có người bệnh!

Mã Hủ Thiên vâng dạ rồi rít, kính cẩn đưa khách vào nhà. Đám thuộc hạ, xưa nay thấy Mã Hủ Thiên xem trời đất bằng vung, thế mà trước mặt cô gái lại tỏ ra hết sức sợ hãi, cả bọn từng hừng nhìn nhau chẳng biết ba nàng là nhân vật chi mà ghê gớm thế?

Chờ cho Kim Hoa Nương bước vào bên trong, Ngân Hoa Nương vụt cất tiếng cười lạt :

- Đại tỷ ta tuy bằng lòng tha cho bọn chúng, nhưng ta thì không tha được!

Mã Hủ Thiên sợ toát mồ hôi, ấp úng :

- Đệ tử đã hiểu ... đệ tử hiểu rồi!

Thiết Hoa Nương không sao làm thỉnh, kéo nhẹ tay Ngân Hoa Nương khuyên nhủ :

- Nhị tỷ biết rõ là tâm tình của đại tỷ gần đây rất thất thường, còn trêu cho người thêm giận làm chi?

Ngân Hoa Nương cười lạnh :

- Chị ấy đâu có tìm cho ta một đức lang quân như ý, ta cần chi phải bưng bọ chị ấy chứ?

Và nàng phất tay hất mặt bước thẳng vào nhà.

X

Mã Hủ Thiên đưa ba chị em Quỳnh Hoa Tam Nương Tử vào tận bon sảnh. Và bất chợt đẩy lui tất cả đám tùy tùng, tươi cười vòng tay trước mặt ba nàng :

- Đệ tử lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sự quang lâm của ba vị hương chủ, và biết rõ tánh ba vị ưa thanh tịnh, nên sớm đã sửa soạn một nơi rất thích hợp!

Kim Hoa Nương liền hỏi :

- Ở đâu?

Mã Hủ Thiên đáp :

- Ngay tại đây!

Gã mỉm cười bước tới nhắc cao bức họa “trung đường” treo nơi giữa sảnh tiền, quả nhiên bên sau có một từng cửa ngách...

Sau tấm cửa ngách là một con đường hầm ăn thông đến vài gian phòng cách bày trí thật u nhã.

Ngân Hoa Nương mặt lạnh như đá :

- Chúng ta đâu cần phải trốn ai, tại sao lại phải chui rúc dưới cái địa động đó chứ?

Mã Hủ Thiên như bị xối một máng nước lạnh lên đầu, chợt hứng tiu nghỉu :

- Nếu... hương chủ chẳng vừa ý, nơi hậu viên còn có chỗ nữa ...

Kim Hoa Nương sa sầm nét mặt :

- Nơi đây được rồi!

Và nàng đầu tiên cất bước đi vào, đám thể nữ khiêng Du Bội Ngọc theo sát phía sau.

Du Bội Ngọc nhận thấy càng lúc họ càng đưa mình vào những nơi kín đáo, không biết rồi đây sẽ ra sao, nhưng dù chàng có chẳng bằng lòng, thì giờ đây chàng cũng chẳng có quyền tự chủ.

Đám thể nữ sau khi đặt Du Bội Ngọc êm ái lên chiếc giường liền khép ngay cửa lại.

Bên trong phòng không còn nghe được tiếng động chi lọt vào tai, Du Bội Ngọc ngược mắt nhìn lên trần phòng suy tư nghĩ ngợi ...

Thiết Hoa Nương nhè nhẹ xô cửa bước vào, ngồi ngay nơi đầu giường lặng im nhìn Du Bội Ngọc cười cười không nói.

Không sao dần được, Du Bội Ngọc lên tiếng trước :

- Mang ơn cô nương đã hết tình chăm sóc, bằng không, bằng không...

Thiết Hoa Nương cười ấm dịu :

- Công tử không giận chúng tôi chứ?

Du Bội Ngọc thật khó mà trả lời, ấp úng một lúc chàng nói ;

- Tại hạ chưa có gì để mà giận các cô, chỉ cần các cô đừng ... đừng...

Thiết Hoa Nương cười chặn lời ;

- Đừng giết người bữa bãi phải không?

Du Bội Ngọc gượng cười :

- Chính cô nương cũng đã nói qua, giết người quá nhiều dung mạo cũng đổi thành xấu xa hung ác!

Thiết Hoa Nương nhìn chàng, lặng thinh một lúc, vụt hỏi :

- Công tử thích cho tôi đẹp phải không?

Du Bội Ngọc chột nghe bối rối :

- Tôi ... à, à ... tại hạ ...

Muốn nói rằng thích thì quá sống sượng, bằng nói chẳng thích thì nghe lại không ổn với lòng mình, Du Bội Ngọc cảm thấy lúng túng đến tháo mồ hôi tay. Quả thật trả lời câu hỏi của cô gái, càng khó hơn cả làm chuyện chi!

Thiết Hoa Nương tia mắt bắn thẳng vào mặt chàng :

- Thích thì nói thích, không thích thì cứ nói thẳng là không thích, cố chi mà không dám nói?

Du Bội Ngọc thở hơi ra :

- Tất nhiên là ... là thích rồi!

Thiết Hoa Nương nghe như mật rót vào lòng :

- Thế thì công tử muốn tôi nghe lời của công tử chứ?

Câu hỏi của cô gái càng lúc càng thẳng thắn mà cũng thật hóc búa thêm hơn.

Du Bội Ngọc cười nghe như mếu :

- Tại hạ ... tại hạ xét mình chẳng có gì xứng đáng, dám đâu muốn cô nương nghe theo lời mình!

Thiệt Hoa Nương dịu dàng :

- Bất luận là xứng đáng hay không xứng đáng, chỉ cần công tử muốn tôi nghe lời là tôi nghe lời ngay!

Du Bội Ngọc càng thêm ấm ở :

- Nhưng ... nhưng tại hạ ...

Thiệt Hoa Nương trầm ngâm nét mặt :

- Không lẽ công tử thích tôi đi giết người?

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Không, tại hạ không có ý đó!

Thiệt Hoa Nương cười ngay :

- Như thế là công tử muốn tôi nghe lời công tử rồi vậy!

Du Bội Ngọc lắc đầu thở khi :

- Phải!

Thiệt Hoa Nương vụt nhảy dựng lên, đôi vành môi anh đào phớt lên má chàng mấy tiếng hôn thật kêu và tung tăng chạy ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng lưng nàng khuất sau vọng cửa, Du Bội Ngọc lẩm bẩm hỏi lấy mình :

- Sao bỗng nhiên nàng vui như thế? Hay là nàng tưởng ta đã bằng lòng nàng điều gì?

Nghĩ đến tình hình ba nàng bám theo vị Đường công tử nọ, Du Bội Ngọc chợt nghe da lưng rướm lạnh mồ hôi.

Mấy ngày nay, tuy đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng Du Bội Ngọc cảm thấy thể lực suy nhược lạ lùng, tứ chi uể oải không sao nhấc lên nổi.

Nằm nghĩ ngợi mông lung một lúc, chàng thiếp đi trong giấc ngủ chẳng biết từ lúc nào.

Cũng chẳng biết là ngủ đã bao lâu, Du Bội Ngọc chợt nghe có một thân hình vừa mềm mại vừa mát lạnh chui rúc vào chiếc mền chàng đang đắp, cắn nhẹ vào gáy và thổi khe khẽ vào tai chàng.

Du Bội Ngọc bàng hoàng tỉnh giấc và mở mắt ra ...

Ánh đèn trong phòng đã được ai thổi tắt, Du Bội Ngọc không còn nhìn thấy ra vật gì, chỉ nghe mùi thơm ngọt ngào của tóc da, của hơi thở ngọt ngào bốc lên mũi, một mùi thơm cực kỳ quyến rũ, khiến chàng vụt nghe tim mình nhịp mạnh khác thường.

Chàng thất thanh kêu lên :

- Cô ... cô là ai?

Người nằm cạnh chàng không buồn đáp, trái lại lần tay cởi khuy áo chàng, mười ngón tay thon mượt như những con rắn nhỏ, vuốt lấy sống lưng chàng, càng làm cho Du Bội Ngọc rùng mình ... ngây ngất!

Thầm đoán kẻ đang rúc gọn vào lòng mình không ai khác hơn là Thiết Hoa Nương, vì chỉ có nàng, một cô gái còn nhiều man tính, mới dám hành động như thế mà thôi!

Tim chàng càng đập loạn lên dữ dội, cố gắng lắm chàng mới giữ cho giọng nói khỏi run :

- Nếu cô biết nghe lời tôi thì hãy ra khỏi nơi đây!

Người nằm bên cạnh cười lên khúc khích :

- Ai thèm nghe theo lời người chứ, mà ta muốn người phải ngoan ngoãn nghe theo lời ta kìa!

Giọng nói nghe hơi trầm và đượm nhiều chanh chua.

Du Bội Ngọc thất thanh kêu lên :

- Ngân Hoa Nương, cô đấy à?

Ngân Hoa Nương cười dâm dăng :

- Ta thì sao? Cứ nghe theo lời ta, ta sẽ không làm cho người thất vọng đâu!

Thần lực trời ban của Du Bội Ngọc hiện giờ không còn lấy một điểm, chàng bị cô gái đè chặt, thở chẳng ra hơi.

Vừa giận lại vừa sợ, Du Bội Ngọc càng nghe tim mình nhảy lên thành thịch, mồ hôi tháo ướt khắp người.

Túng quá, chàng la bừa lên :

- Thì cô đốt đèn lên cho sáng đã!

Ngân Hoa Nương lửa dục đã đốt rần cơ thể, rên rỉ trong hơi thở dồn dập :

- Để tối như thế này không được à?

Du Bội Ngọc dụ giọng :

- Tôi muốn được ngắm rõ cô nương!

Ngân Hoa Nương cười riu rít trong bóng tối :

- Không ngờ người cũng là tay lão luyện, rất biết thú phong lưu, ta chiều người vậy!

Chẳng kịp mang giày vớ, Ngân Hoa Nương cứ chân không nhảy xuống khỏi giường, tìm dụng cụ đánh lửa đốt đèn lên ...

Ánh nến hắt lên tấm thân muồn muột như thạch cao của nàng một màu hồng quyến rũ cực cùng, tia mắt đảo điên nhìn chàng, nụ cười nghe như rực ngời lửa dục :

- Muốn ngắm, tha hồ cho người ngắm bằng thích đấy!

Không ngờ Du Bội Ngọc nhếch môi tàn khốc :

- Phải, ta muốn ngắm cái khuôn mặt của một cô gái vô sỉ như người, xem thử vô sỉ đến mức độ nào. Cô tưởng là mình đẹp lắm à, nhưng ta nhìn là thấy muốn phát mửa ngay!

Trong đời Du Bội Ngọc, chưa khi nào chàng thốt lên những lời khắc bạc như thế với một ai, nhưng vì cố ý chọc cho đối phương phải phát giận, chàng đã không ngại nói ra những câu tổn thương lòng tự ái của nàng.

Và chỉ bằng phương pháp ấy, mới có thể dập tắt ngay lửa lòng đang bốc cháy mãnh liệt trong người nàng.

Quả nhiên, nụ cười tình tứ trên môi Ngân Hoa Nương vụt tắt mất, ánh hồng trên khuôn mặt cũng biến thành màu xanh, tia mắt long lanh ấm dịu bỗng rực ngời sát khí. Giọng nói của nàng theo đó cũng rít lên dễ sợ :

- Hừ ... người ... người dám khinh miệt ta!

Thấy phương pháp của mình đã có hiệu quả, Du Bội Ngọc càng mắng :

- Nếu cô thấy còn chưa đủ xấu, cô hãy tự soi kiếng mà xem!

Càng mắng, Du Bội Ngọc càng chọn những lời thật thậm tệ. Một cô gái dù xuân tình đang cháy bực nào, bị những câu mắng ấy, cũng phải lạnh ngay nhiệt độ.

Ngân Hoa Nương giận đến vành môi giật lia :

- Người tự cho mình là một mỹ nam tử phải không? Ta cần xem đẹp đến mức nào cho biết?

Nàng vụt rút phẳng thanh đao treo trên tường xuống, xông xộc chạy đến cạnh giường, túm lấy gáy Du Bội Ngọc giở lên, cười đanh ác :

- Bây giờ ta sẽ cho người biến thành một tên đàn ông xấu nhất trần gian để đàn bà con gái trong thiên hạ thấy người phải phát tởm ngay, xem người còn làm cao hay không?

Liền theo câu nói, Du Bội Ngọc nghe ánh đao lướt nhẹ lên khuôn mặt mình lạnh ngắt và sau đó một cảm giác buồn buốt dâng lên.

Nhưng Du Bội Ngọc không thấy đó là đau đớn, trái lại đem đến cho chàng một khoái cảm tàn khốc, chàng cười rú lên như điên.

Nhìn thấy khuôn mặt điển trai không một vết tì của Du Bội Ngọc phải nứt rạn lên vì vết cứa của đường đao trên tay mình, từng dòng máu đỏ tươi lên làn da trắng tái, Ngân Hoa Nương không khỏi cảm thấy bàn tay run run, lưỡi đao thứ hai không làm sao hạ xuống được.

Một con người, dù bất cứ là ai muốn hủy hoại đi một kiệt tác tinh mỹ của nghệ thuật không phải là một chuyện dễ làm.

Du Bội Ngọc vụt trừng mắt nhìn nàng khiêu khích ;

- Động thủ nữa đi, tại sao người dừng tay? Khuôn mặt này vốn không phải của ta, người hủy hoại nó đối với ta là một sự giải thoát, ta cần phải cảm ơn người hơn là hối tiếc!

Chàng lại cười to lên, cười như chưa bao giờ được cười, vết cứa trên mặt càng bị động, máu càng tươi nhiều, máu tràn vào mắt, càng nhuộm thêm thần sắc của chàng một nét điên cuồng khao khát giải thoát.

Ngân Hoa Nương cảm thấy mồ hôi tay của mình thấm ướt tấm lụa hồng quấn quanh chuôi đao, nàng rít lên :

- Dù người không hối tiếc, nhưng lại có người phải đau đớn, không chiếm được người, ta hủy hoại người xem ả còn yêu nổi con người vừa xấu vừa điên như người không?

Nàng cũng vụt cười to lên như kẻ phát điên, đường đao thứ hai theo đó rạch vào một nhát.

Đột nhiên cánh cửa bị đá bung vào trong kêu bung một tiếng, Thiết Hoa Nương như một cơn gió từ bên ngoài bay thốc vào trong, ôm chầm lấy hông Ngân Hoa Nương, một mặt réo to lên :

- Đại tỷ ơi, mau vào đây, nhị tỷ đang phát điên đây nè!

Ngân Hoa Nương thúc tay lia vào người nàng, cười sằng sặc :

- Ta không điên, đức ông chồng tương lai của người mới thật là tên điên. Hắn nói khuôn mặt đó vốn không phải là của hắn, cái thứ điên như thế ta nhường cho người đấy, lạy ta, ta cũng chẳng thèm!

oOo